

ΡΟΒΗΡΟΣ
ΜΑΝ
ΘΟΥ
ΛΗΣ

μια ζωή ταινίες

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ - 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2006

Αλήθεια και Κινηματογράφος-Αλήθεια

του Ροβήρου Μανθούλη

Μια από τις ανεπάρκειες των μέσων μαζικής επικοινωνίας του καιρού μας είναι η κατάχρηση της ορολογίας. Οι επιστήμονες και οι ποιητές ξέρουν γιατί ακριβώς μιλάνε. Όταν η γλώσσα της Επικοινωνίας δεν σέβεται την ορολογία, στη θέση μιας γόνιμης συνεννόησης βασιλεύει η σύγχυση. Όταν μια συγκεκριμένη λέξη ή φράση μπορεί να ερμηνευθεί με διαφορετικούς τρόπους, είναι φυσικό να διαιωνίζεται η εντόμως δημαγωγική κοινωνία στην οποία ζούμε (στην οποία παρασύρεται ο μέσος πολίτης και με την οποία καλλιεργείται ο μέσος τηλεθεατής).

Είναι αλήθεια ότι οι όροι, με το πέρασμα του χρόνου, υφίστανται αλλαγές, αλλά όταν αυτό συμβεί –στον επιστημονικό, ιδιαίτερα, χώρο– μια καινούρια συλλογή από όρους θα είναι έτοιμη να μας βοηθήσει να συνεννοηθούμε. Στην τέχνη πάντως (όπως και στον έρωτα) η ορολογία μπορεί να είναι πανάρχαια αλλά δεν παύει να ισχύει. Σύγχυση των όρων θα βρούμε ιδιαίτερα στη σκέψη αδαών ή απατηλών οδηγητών της κοινής γνώμης. Το συνηθέστερο φαινόμενο μιας τέτοιας διαστροφής είναι η ένταξη μιας γενικότερης έννοιας σ’ έναν πιο περιορισμένο όρο. (Όλοι γνωρίζουμε, για παράδειγμα, το στρίμωγμα του «εθνικισμού» στην έννοια της «νομιμοφροσύνης»).

Αν οι άνθρωποι δεν μπορούν πια να ξεχωρίζουν την «τέχνη» από το «τέχνασμα», πώς θα μπορέσουν να ξεχωρίσουν το ντοκιμαντέρ από το φιλμαρισμένο ντοκουμέντο; Συνέχεια ακούμε να μιλάνε για «ντοκιμαντέρ» όταν αναφέρονται σ’ ένα ρεπορτάζ που γύρισε ο οπερατέρ, σχολίασε ο δημοσιογράφος, αλλά δεν σκηνοθέτησε κανείς. Τίποτα δεν αποκλείει βέβαια ένας κάμεραμαν ή ένας δημοσιογράφος να είναι γεννημένος ποιητής. Αυτό που είναι σίγουρο είναι πως αν το ρεπορτάζ τους ήταν «Ο Άνθρωπος με την κάμερα» του Τζίγκα Βερτόβ, δεν θα είχε θέση στο δελτίο ειδήσεων. Η πληροφόρηση στην τηλεόραση είναι έργο συλλογικό και αντικειμενικό και δεν ανέχεται τον υποκειμενικό δημιουργό, όπως είναι ο ντοκιμανταρίστας.

Μπορεί να υπάρχει λαϊκή (δημοτική) μουσική και λαϊκό (δημοτικό) τραγούδι, έργα αγνώστων δημιουργών που συγκράτησε η συλλογική μνήμη. Αλλά δεν υπάρχει λαϊκό (δημοτικό) φιλμ. Η λαϊκή τέχνη ονομάζεται λαϊκή γιατί είναι αποτέλεσμα μιας συλλογικής καλλιτεχνικής τροχιάς εντός ενός ολόκληρου πληθυσμού. Μια παράσταση αρχαίας τραγωδίας, ένα σονέτο του Σαίξπηρ, μια ταινία του Αϊζενστάιν ή ένα αγγλικό ντοκιμαντέρ που φέρει τον τίτλο «Νυχτερινό Ταχυδρομείο» δεν είναι λαϊκά έργα. Είναι έργα τέχνης προσωπικής. Πίσω απ’ το καθένα βρίσκεται ένας δημιουργός. Και ο δημιουργός του ντοκι-

μαντέρ είναι το πρόσωπο που το συνέλαβε και το δημιούργησε. Αυτό το πρόσωπο έχει όνομα. Λέγεται Μπέιζιλ Ράιτ. Και το «Νυχτερινό Ταχυδρομείο» δεν είναι ρεπορτάζ. Αυτό το είδος κινηματογραφικής ποίησης, δηλαδή το ντοκιμαντέρ, ποτέ ή πολύ σπάνια θα μεταδοθεί από την τηλεόραση. Δηλαδή από το μόνο σήμερα μέσο στο οποίο το ευρύ κοινό θα μπορούσε να δει «ταινίες χωρίς ηθοποιούς», όπως ονόμαζε τα ντοκιμαντέρ του ο Βερτόβ. Εντούτοις, το ευρύ αυτό κοινό θα βλέπει κάθε μέρα στην τηλεόραση ταινίες βαφτισμένες «ντοκιμαντέρ» χωρίς να είναι.

Μια θλιβερή εξάλλου διαπίστωση είναι ότι η τηλεόραση υπονομεύει το μέλλον του ντοκιμαντέρ. Είναι η μόνη που μπορεί να το παράγει και να το δείχνει στο κοινό ενώ το μόνο που παράγει και δείχνει είναι φρόνιμα, ακίνδυνα ρεπορτάζ. Τα αστυνομικά και σεξουαλικά φιλμ που μεταδίδει η τηλεόραση δεν είναι φρόνιμα. Απλώς δεν ενοχλούν πρόσωπα και πράγματα της δημόσιας ζωής. Ενώ ένα ντοκιμαντέρ μπορεί ν' αποδειχτεί «επικίνδυνο». Εγώ ο ίδιος έχω αναγκαστεί να λογοκρίνω κάποτε ένα ρεπορτάζ στην ΕΡΤ (για να μπορέσει να περάσει ένα άλλο, λίγο πιο «επικίνδυνο»). Αλλά ο σοβαρότερος λόγος που αποκλείει τον ποιητικό κινηματογράφο από τα ανταγωνιστικά κανάλια είναι ο αποκλεισμός της ποιότητας. Για ν' αποφύγει αυτόν τον χαρακτηρισμό, η κρατική τηλεόραση θα φροντίσει να περιλάβει στο πρόγραμμά της μερικές ταινίες για το απαιτητικότερο κοινό. Ο «ποσοτικός» της ρόλος ωστόσο στην αγορά την οδηγεί μοιραία σε μια περιφρονητική στάση απέναντι στο έργο του δημιουργού. Θέλησα να ξαναδώ μια μέρα τον «Άμλετ» του Λόρενς Ολίβιερ που μεταδίδονταν αργά το βράδυ στην ΕΡΤ. Όταν έφτασε ο περίφημος μονόλογος και ο Άμλετ είπε την πρώτη φράση «To be or not to be?», κόβεται η σκηνή και αρχίζει το μεταμεσονύχτιο δελτίο ειδήσεων. Μόλις τελείωσε, επανέρχεται ο Άμλετ : «That is the question!» Το ίδιο ερώτημα απασχολεί το μέλλον του ντοκιμαντέρ: «Να ζει ή να μη ζει;».

Ο όρος «ντοκιμαντέρ» είναι ξενικός (και μάλιστα γαλλικός, documentaire) όπως πολλοί άλλοι όροι που ξεπήδησαν από τις καινούριες τεχνολογίες που εισήχθησαν στη χώρα μας. Όταν το είδος αυτό της κινηματογραφικής τέχνης αναπτύχθηκε κατά την δεκαετία του '30 στην Αγγλία, οι Άγγλοι δανείστηκαν τη γαλλική λέξη για να το ονομάσουν. Και το ονόμασαν ντοκιμένταρι (documentary). Προφανώς γιατί περιείχε τη ρίζα «ντοκουμέντο», μια λέξη που θύμιζε πως το είδος αυτό του φιλμ δεν ήταν φιξίον αλλά μια φέτα της αληθινής ζωής. Ο Βερτόβ, που προηγήθηκε (στη δεκαετία του '20) το ονόμαζε «κινηματο-μάτι», «κινηματο-αλήθεια», «κινηματο-ποίηση» και «ζωή στον αυτοσχεδιασμό της» δηλαδή κινηματογραφημένη κρυφά χωρίς να το πάρει είδηση αυτός που κινηματογραφείται. Θεωρητικά, αυτή είναι και η σωστότερη έννοια του «ντοκουμένου». Γιατί όταν οι άνθρωποι έχουν συνείδηση της παρουσίας της κάμερας δεν συμπεριφέρονται αναγκαστικά όπως όταν δεν την έχουν. Δεν είναι αυθεντικοί. (Η θεωρία αυτή έχει μερικώς εγκαταλειφθεί στην πράξη γιατί, πρώτον, είναι ασυμβίβαστη με την ηθική και, δεύτερον, ο ρόλος ακριβώς του σκηνοθέτη, τόσο στις επιλογές του και στο γύρισμα όσο και στο μοντάζ είναι να αποκαταστήσει την αυθεντικότητα. Εξάλλου, η αυθεντικότητα δεν είναι και ο στόχος του σκηνοθέτη της μυθοπλασίας;).

«Η δημιουργική ανασύσταση της πραγματικότητας» ήταν ο πρώτος ορισμός του ντοκιμαντέρ (δηλαδή του documentary) που διατυπώθηκε, ή που έγινε γνωστός, από ένα θεωρητικό βιβλίο του Σπότιςγουντ. Την εποχή εκείνη (της δεκαετίας του '30) τα ντοκιμαντέρ στην Αγγλία ήταν χρηματοδοτημένα από το κράτος («The Crown Film Unit») για προβολή της κρατικής δραστηριότητας, (όπως άλλωστε οι ταινίες του Βερτόβ και του Αϊζενστάιν). Η κυβέρνηση ήταν Συντηρητική, ο παραγωγός επίσης (ο Γκρίρσον, στον οποίον οφείλε-

ται το θαυμάσιο εκείνο κίνημα) ενώ οι σκηνοθέτες ήταν όλοι αριστεροί (και θαυμαστές του σοβιετικού κινηματογράφου). Μετά τον πόλεμο, η Εργατική κυβέρνηση κατάργησε την υπηρεσία αυτή και οι καινούριοι ντοκιμενταρίστες γύρισαν ταινίες με δικά τους κοινωνικά θέματα (με σπόνσορες χρηματοδότες) ελευθέρως επιλεγμένα, γι' αυτό και ονόμασαν το δικό τους κίνημα «Free Cinema» (Ελεύθερο Κινηματογράφο). Αργότερα οι Γάλλοι θα χρησιμοποιήσουν τον όρο του Βερτόβ «Cinéma-Verité» (Κινηματογράφος-Αλήθεια). Ένας ακόμα όρος θα εμφανισθεί πιο πρόσφατα, στο ομώνυμο Φεστιβάλ του Κέντρου Πομπιντού στο Παρίσι: «Le Cinéma du Réel» (Κινηματογράφος του πραγματικού).

Απ' όλους αυτούς τους όρους, μόνο το «ντοκιμαντέρ» κλείνει την έννοια του «τεκμηρίου», που το κάνει να ξεχωρίζει από τη μυθοπλασία. Όμως το ντοκιμαντέρ δεν είναι φυσικά το μόνο «φιλμαρισμένο τεκμήριο» που υπάρχει (όπως μια ποιητική συλλογή δεν είναι το μόνο τυπωμένο χαρτί). Στον κόσμο της επικοινωνίας θα βρούμε ταινίες δημοσίων σχέσεων, βιομηχανικά φιλμ κι εκπαιδευτικές ταινίες. Αν θα πρέπει από συνήθεια να τα ονομάζουμε όλα αυτά ντοκιμαντέρ, τότε θα πρέπει να βρούμε άλλον όρο για τα πραγματικά ντοκιμαντέρ. Η Γαλλική Τηλεόραση χρησιμοποιεί τον όρο «δημιουργικά ντοκιμαντέρ» («documentaire de creation»). Έχουμε το ίδιο πρόβλημα με τη φωτογραφία, το οποίο μας υποχρεώνει να εφεύρουμε τον όρο «καλλιτεχνική φωτογραφία». Δεν είναι η τεχνολογία που συνδέει τα διάφορα είδη κινηματογραφικής τεχνικής αλλά ο στόχος της κατασκευής τους. Η τεχνολογία τα μπερδεύει. Συχνότατα δε η χρονική τους σύμπτωση. Ένας κακός ζωγράφος είπε κάποτε σ' έναν καλό ζωγράφο: «Ό,τι και να κάνεις, ό,τι και να πεις εναντίον μου δεν θα αποφύγεις το γεγονός ότι είμαστε αμφότεροι σύγχρονοι!». Το ίδιο θα μπορούσε να πει ένας δημαγωγός σ' έναν γνήσιο πολιτικό.

Σε τελευταία ανάλυση, ούτε η ορολογία αρκεί για να ξεχωρίσει τον κακό κινηματογράφο από τον καλό, είτε πρόκειται για fiction είτε για non-fiction. Σε τελευταία ανάλυση, ο κινηματογράφος –και ο μη πολιτικός– είναι κι αυτός μια πολιτική πράξη. Η δε τηλεόραση ακόμα περισσότερο. Γιατί έχουν αντικαταστήσει σήμερα και οι δυο την αρχαία Αγορά. Ο κακός κινηματογράφος, συνεπώς, δεν μπορεί να είναι πολιτικός. Γιατί δεν προσφέρει τίποτα στον άνθρωπο, τίποτα το πολιτικό ή το μη πολιτικό. Πολιτικός είναι μόνο ο καλός κινηματογράφος. Είτε ο στόχος του είναι πολιτικός είτε όχι. Το ποιος είναι ο καλός κινηματογράφος, σε τελευταία ανάλυση, μόνο ο θεατής μπορεί να το διαπιστώσει. Όπως ο ψηφοφόρος. Οι ορολογίες μάς είναι απαραίτητες μόνο και μόνο για ν' αντιμετωπίσουμε την δημαγωγία που μας περικυκλώνει από παντού. Έχουν εκπαιδευτικό χαρακτήρα. Γιατί, όπως ο ψηφοφόρος, έτσι και ο θεατής (ή ο μύστης της τέχνης γενικότερα) έχει ανάγκη από μύηση.

Η σύγχυση που επικρατεί, ακόμα κι ανάμεσα στους ντοκιμενταρίστες, στη συζήτηση γύρω από το φιλμ «non-fiction» (το μη μυθοπλαστικό φιλμ) μ' έκανε να ψάξω για έναν ορισμό του ντοκιμαντέρ-έργου τέχνης. Δανείστηκα σαν βάση τον γνωστό ορισμό του Αριστοτέλη για την τραγωδία, από την «Ποιητική» του. Η τραγωδία ήταν μια μορφή ποίησης. Το ντοκιμαντέρ είναι κι αυτό μια μορφή ποίησης –ή θα πρέπει να είναι. Υπάρχει πάντα «πληροφορία» σ' ένα ποίημα, ίσως και κάποιο «μήνυμα». Αλλά αυτό που το περιβάλλει είναι η αισθητική και συναισθηματική συγκίνηση. Χωρίς αυτήν την δυναμική και άκρως προσωπική ενέργεια, το «ποίημα» δεν είναι ποίηση. Το ίδιο συμβαίνει και στο ντοκιμαντέρ. Η δε αληθινή συγκίνηση –που οδηγεί στην κάθαρση– είναι αποτέλεσμα μιας πολύπλοκης καλλιτεχνικής διαδικασίας. Τόσο στο τραγικό (θεατρικό) έργο όσο και στο ντοκιμαντέρ. Γιατί και τα δυο είναι τέχνες του χρόνου. Ως προς την συγκινησιακή επικοινωνία. Όπως η μουσική, ο χορός και η λυρική ποίηση. Ως προς δε την τεχνική, ο Αρι-

στοτέλης παρατήρησε, στο κεφάλαιο της «Ποιητικής» για την ενότητα του μύθου, ότι οι ίδιοι κατασκευαστικοί νόμοι που ανήκουν στην αρχιτεκτονική και στην γλυπτική (που αυτές είναι τέχνες του χώρου) ανήκουν και στην τραγωδία. Και θα παρατηρήσουμε, με τη σειρά μας, ότι ισχύουν φυσικά και για το ντοκιμαντέρ. Και ιδού ο ορισμός :

Ἔστιν οὖν ντοκιμαντέρ τεκμηριωμένη μεταγραφή πράξεως σπουδαίας και τελείας, μέγεθος εχούσης, αρχήν μέσον και τελευτήν, δρώντων και ου δι απαγγελίας, του όλου τα μέρη συνεστάναι οὕτως ὡστε μετατιθεμένου ή αφαιρουμένου τινός διαφθείρεσθαι και κινείσθαι το όλον, οδηγούσα μεν εις αποκάλυψιν της Φύσεως, ήτις κρύπτεσθαι φιλεί, αποσκοπούσα δε ουχι εις μίμησιν ή αποτύπωσιν αλλά εις δημιουργικήν ερμηνείαν της πραγματικότητος, πολιτικής τε και ποιητικής, ηδυσμένω τρόπω, εκ της κινηματογραφικής τέχνης εκπορευομένου, έχουσα ρυθμόν και αρμονίαν, μετά δέους και πάθους περαίνουσα την των τοιούτων παθημάτων-μαθημάτων κάθαρσιν.

Η Φύση (ο άνθρωπος και το περιβάλλον του) της αρέσει να κρύβεται, μας θυμίζει ο Ηράκλειτος («Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί»). Στην προσπάθειά του να την αποκαλύψει, ο ντοκιμανταρίστας θα πρέπει να παρακινήσει τον θεατή να μετάσχει στην συγκινησιακή και διανοητική ανθρώπινη περιπέτεια που αφηγείται το φιλμ, μέχρι την τελική ψυχική κάθαρση. Και είναι πιο δύσκολο να το επιτύχει από τον σκηνοθέτη μιας ταινίας φιξιόν. Η φιξιόν έχει συγκεκριμένο σενάριο, από το οποίο δεν μπορείς να ξεφύγεις. Ενώ το ντοκιμαντέρ, όποιο σενάριο κι αν έχει, θέμα του παραμένει το σύμπαν. Κι αν είναι μικρότερου μήκους είναι λόγω συμπίκνωσης (του σύμπαντος...). Για τους ίδιους λόγους το ποίημα είναι πιο σύντομο από ένα μυθιστόρημα. Εξάλλου, το ντοκιμαντέρ είναι απομυθοποίηση και η απομυθοποίηση είναι πιο δύσκολο έργο από την μυθοποίηση της πραγματικότητας –που είναι η μυθοπλασία. Η σκέτη αποτύπωση της πραγματικότητας είναι έργο της φωτοκόπιας. Η αλήθεια στον Κινηματογράφο-αλήθεια σκοπεύει στην αποστασιοποίηση. Στην απογύμνωση της πραγματικότητας, στην αναδιάταξη της «πράξεως» αφαιρώντας το κοστούμι (μια δική της «φιξιόν») που την κρατάει δέσμια στο ενδεχόμενο ψέμα των κοινωνικών συμβάσεων. Ο ρόλος άλλωστε της «μίμησης» στην μυθοπλασία δεν είναι ν' απομακρυνθεί από την αλήθεια αλλά από την ανεπάρκεια της «πράξεως», για να την καταστήσει περισσότερο αληθινή απ' όσο εμφανίζεται.

Ρώτησα κάποτε τον Εντγκάρ Μορέν (που γύρισε με τον Ζαν Ρους το κλασικό στην ιστορία του ντοκιμαντέρ «Χρονικό ενός Καλοκαιριού»): «Τι είναι ο Κινηματογράφος-Αλήθεια»; Ο Μορέν, που είχε ονομάσει το κίνημά τους «Cinéma-Verite», μου απάντησε: «Είναι ο κινηματογράφος που ψάχνει αυτό που κρύβεται πίσω από αυτό που φαίνεται» (Ce qui est derriere les apparences). Μ' άλλα λόγια, δεν αντιγράφει αλλά «μεταγράφει» τη ζωή, ψάχνει το παρασκήνιό της, τις κρυφές ρίζες της. (Γι' αυτό ονόμασα «Παρασκήνιο» την σειρά ντοκιμαντέρ που εγκαινίασα το πάλαι ποτέ στην ΕΡΤ –και που συνεχίζεται ακόμα, 30 χρόνια μετά...). Κι όταν απεικονίζεις το αθέατο της αλήθειας, δημιουργείς την όλη αλήθεια.

Επειδή δεν ζούμε την αλήθεια, η τέχνη αναλαμβάνει να την φέρει στην επιφάνεια. Η κάθε τέχνη με το δικό της υλικό. Με το λόγο, με τη γραφή, με το χρώμα, με το μάρμαρο, με το φιλμ. Αποστασιοποιημένη. Τόσο αποστασιοποιημένη που ο Αισχύλος, παρόλο που η ναυμαχία της Σαλαμίνας έγινε λίγα μέτρα από το σπίτι του (ήταν απ' την Ελευσίνα) και μάλιστα είχε πάρει μέρος και ο ίδιος σ' αυτήν, έβαλε να την αφηγηθούν από την άλλη άκρη της γης, από τα Σούσα. Ενώ ο Ξέρξης είδε την ίδια τη ναυμαχία καθισμένος στην πρώτη σειρά. Αυτό που είδε ο Ξέρξης (και ο οπλίτης Αισχύλος) ήταν ένα reality-show. Με αληθινούς νεκρούς. Η σύγκρουση μέσα του ήταν αναμφισβήτητα ψυχική. «Μετά δέους», αλλά

χωρίς «κάθαρση». Οι «Πέρσες» του Αισχύλου δεν ήταν μυθοπλασία, παρόλο που τα πρόσωπα ήταν ηθοποιοί. Αν χρησιμοποιούσε τα πραγματικά πρόσωπα, το έργο του Αισχύλου θα ήταν πάλι το ίδιο. Όπως ένα ντοκιμαντέρ που δεν δείχνει την «πράξη» όταν έγινε αλλά όταν ξανάγινε από τα ίδια τα πρόσωπα που την έζησαν. Όταν λέμε «η τέχνη τελειοποιεί τη Φύση» (όπως μια Αφροδίτη του Πραξιτέλη) αναφερόμαστε στον μεταφυσικό ρόλο της τέχνης. Γιατί μόνο η τέχνη δημιουργεί. Τι άλλο είναι η δημιουργία –σε τελευταία ανάλυση, η αλήθεια– από μια πρόταση για την βελτίωση της ζωής, για την ιδεαλιστική, έστω, εξανθρωποποίηση του ρεαλιστικού κόσμου όταν αποδεικνύεται απάνθρωπος; Η αναδημιουργία της πραγματικότητας είναι μια επαναστατική πράξη, μια πολιτική πράξη. Στην ιστορία του κινηματογράφου, τα μεγάλα κινήματα του ντοκιμαντέρ, άσχετα από την χρηματοδότηση τους ή και κόντρα στην χρηματοδότηση, ήταν πάντα πολιτικά κινήματα. Είναι γνωστό πως εκεί που εφαρμόζεται λογοκρισία, το ντοκιμαντέρ λογοκρίνεται συχνότερα και ταχύτερα από την φιλμ. Γιατί το ντοκιμαντέρ δείχνει πραγματικούς ανθρώπους. Και οι πραγματικοί άνθρωποι μπορούν να αποβούν επικίνδυνοι, ενώ η φιλμ-όν δείχνει ηθοποιούς στη θέση τους. Και οι ηθοποιοί είναι ασφαλείς. Όπως το safe sex.

Πίσω στο 1949, τον καιρό του Εμφυλίου, ο ποιητής Πωλ Ελυάρ επισκέφτηκε το αντάρτικο. Γύρισε τα βουνά, παρακολούθησε μάχες κι έγραψε ένα ποίημα που αρχίζει έτσι: «Δεν υπάρχει κάποια κρυφή πόρτα για να περάσεις από τη Φύση στον Άνθρωπο». Δεν είναι η Φύση που είναι πολιτική αλλά ο άνθρωπος. Τι είναι ο Άνθρωπος και ποια η μοίρα του, είναι το θέμα μας. Τόσο στην τραγωδία όσο και στο ντοκιμαντέρ. Άλλο τόσο στη φιλμ-όν. Παντού όπου η ποίηση ερμηνεύει τον άνθρωπο και τη φύση του. «Ο άνθρωπος είναι σκιάς όνειρο» λέει ο Πίνδαρος. Η σκιά του ανθρώπου είναι η μοίρα του, είναι ευτυχισμένος γιατί τον ακολουθεί παντού, η σκιά (που τρέχει πάνω στον άσπρο τοίχο) είναι το τεκμήριο ότι είναι ζωντανός –θα πει ο Αισχύλος, στον «Αγαμέμνονα»:

*Ιώ θρότεια πράγματα. Ευτυχούντα μεν
σκιά τις αν τρέψειεν. Ει δε δυστυχοί,
βολαίς υγρώσσων σπόγγος ώλεσεν γραφήν.*

*Ωχ, τι 'ναι ο άνθρωπος, αλί και τρισαλί...
Στην ευτυχία του, αμέριμνος θα ζει
γιατί παντού η σκιά του τον ακολουθεί.
Όταν μοίρα κακιά τον βρει και δυστυχεί
να το σφουγγάρι ποτισμένο απ' τη βροχή
και με δυο σφουγγαριές, εσβύστηκε η γραφή.*

Και μαζί με τη σκιά (την φιλμ-όν) σβύνει και το ζωντανό τεκμήριο (που είναι ο άνθρωπος). Όπως στον Σεφέρη, όταν φύσηξε ο μπάτης πάνω στην άμμο τη λευκή όπου είχαμε γράψει τα' όνομα της και «σβύστηκε η γραφή». Θα προσέξουμε ότι η μετάφραση του παραπάνω αποσπάσματος είναι μεταγραφή (όπως θα την ονόμαζε ο Σεφέρης). Οι τρεις στίχοι έγιναν έξι. Η κάθε τέχνη μια «μεροληπτική» μεταγραφή της «πράξεως» είναι.

Και στον κινηματογράφο, τόσο η μυθοπλασία όσο και το ντοκιμαντέρ σκιές είναι, που κινούνται κι αυτές σ' έναν άσπρο τοίχο. Σ' ένα μονό διαφέρουν. Στο ντοκιμαντέρ, αν ο άνθρωπος που κινηματογραφούμε πεθάνει ξαφνικά στο γύρισμα, δεν μπορεί να αντικατασταθεί. Άρα, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε πως ένα ζωντανό ντοκιμαντέρ είναι το αντίδοτο του θανάτου.

Μια ταινία, μια ζωή – Ροβήρος Μανθούλης

1997, ντοκιμαντέρ, ΒΕΤΑ, έγχρωμη, 90΄

Η ταινία έχει θέμα την σκηνοθετική σταδιοδρομία του Ροβήρου Μανθούλη. Ο τίτλος θυμίζει τη πρωτότυπη σειρά «Μια χώρα, μια μουσική», που ο βιογραφούμενος σκηνοθέτης γύρισε για τη γαλλική Τηλεόραση. Περιέχει αποσπάσματα από περίπου 25 έργα του, κινηματογραφικά και τηλεοπτικά.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Κωνσταντίνος Μωριάτης

Φωτογραφία: Στέλιος Αποστολόπουλος

Ήχος-Μοντάζ: Γιώργος Χελιδονίδης

Παραγωγή: YGREC Productions, Paris

- ❖ Μια ταινία του Κωνσταντίνου Μωριάτη για τον Ροβήρο Μανθούλη
- ❖ Η ταινία έγινε με παραγγελία της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας Θεσσαλονίκη 1997 σε συμπαραγωγή με τη NET.

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 20.15

ΤΡΙΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 22.00

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 23.15

Λευκάδα, Νησί των ποιητών

1958, ντοκιμαντέρ, 35 mm, ασπρόμαυρη, 10'

Ιμπρεσιονιστικό ντοκιμαντέρ για το νησί του Βαλαωρίτη και του Σικελιανού. (Σύμφωνα με το μύθο, η Σαπφώ αυτοκτόνησε από ένα βράχο του ακρωτηρίου της Λευκάδας).

Η πρώτη ταινία του Ροβήρου Μανθούλη και το πρώτο ελληνικό λυρικό ντοκιμαντέρ.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης

Φωτογραφία: Φώτης Μεσθεναίος

Αφήγηση: Θάνος Κωτσόπουλος

- ❖ Ντοκιμαντέρ για το υπουργείο Τύπου και Πληροφοριών
- ❖ «Η πρώτη μου ταινία». Ρ.Μ.

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

20.00

ΤΡΙΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 23.45

Ψηλά τα χέρια Χίτλερ!

1963, μυθοπλασία, 35 mm, ασπρόμαυρη, 90΄

Μια σάτιρα ορισμένων συμπεριφορών σχετικά με τη γερμανική κατοχή και την Αντίσταση.

Σενάριο: Διονύσης Μήλας

Φωτογραφία: Νίκος Μήλας

Μουσική Επιμέλεια: Τώνια Καράλη

Τραγούδι: Δημήτρης Χριστοδούλου-Μίκης Θεοδωράκης. Ερμηνεύει ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης

Παραγωγή: Τρούμπης-Μήλας

Ερμηνείες: Βασίλης Διαμαντόπουλος, Θανάσης Βέγγος, Βασίλης Ανδρεόπουλος, Μίρκα Καλλαντζοπούλου, Λάμπρος Κοτσίρης, Σπύρος Καλογήρου

- ❖ Βραβείο Καλύτερης Ταινίας από την Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου, 1963.
- ❖ Βραβείο Καλύτερου Ηθοποιού στο Θανάση Βέγγο από την Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου, 1963.
- ❖ Το γύρισμα και το μοντάζ της ταινίας με τη διανομή τριών κόπιων έγιναν μέσα σε 45 ημέρες. Μια εβδομάδα αργότερα προβλήθηκε στις αίθουσες.

ΠΕΜΠΤΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

21.00

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

19.45

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

19.00

Πρόσωπο με Πρόσωπο

1966, μυθοπλασία, 35 mm, ασπρόμαυρη, 90΄

Μια πολιτική και προσωπική ταινία (film d'auteur), που καυτηριάζει την «νέα τάξη» πραγμάτων που επιχειρεί να επιβάλει ένα αυταρχικό καθεστώς της οικονομικής, πολιτικής και στρατιωτικής ολιγαρχίας. Με την ευκαιρία στιγματίζεται η καταστροφή της Αθήνας.

Πρόκειται για μια μαρτυρία για την προδικτατορική πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και μια σάτιρα της ανερχόμενης τάξης των νεόπλουτων στη δεκαετία του '60.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης

Συνεργασία στους διαλόγους: Κώστας Μουρσελάς

Ακούγεται το ποίημα «Αλτ, Θάνατος!» του Δημήτρη Χριστοδούλου

Φωτογραφία: Σταμάτης Τρύπος

Μοντάζ: Πάνος Παπακυριακόπουλος

Μουσική: Νίκος Μαμαγκάκης

Παραγωγή : Alter Ego Productions

Ερμηνείες: Κώστας Μεσσάρης, Ελένη Σταυροπούλου, Θεανώ Ιωαννίδου, Λάμπρος

Κοτσίρης, Αλέξης Γεωργίου, Μαίρη Γκότση, Simon Hinkly

- ❖ Βραβείο Σκηνοθεσίας Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, 1966
- ❖ Βραβείο Κοινού για τη σκηνοθεσία στο φεστιβάλ που οργάνωσε η εφημερίδα «Δημοκρατική Αλλαγή», 1966
- ❖ Ειδικό Βραβείο Φεστιβάλ Λοκάρνο, 1967
- ❖ Επίσημη συμμετοχή στα φεστιβάλ, Υέρ, Μόσχας, Πέζαρο, Ουτρέχτης, Λοκάρνο.
- ❖ Το σενάριο της ταινίας έχει εκδοθεί από τις εκδόσεις Εξάντας, 1976.
- ❖ Η πρώτη καλλιτεχνική ταινία του σκηνοθέτη, που πραγματοποιήθηκε χάρη σε μια συνεργατική κινηματογραφιστών και φίλων (η πρώτη στην Ελλάδα) και η τελευταία του πριν από την 21^η Απριλίου 1967. Μέχρις ότου απέκτησε τη γαλλική ιθαγένεια, το 1974, ήταν «χωρίς πατρίδα» ή «άπατρις».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

23.00

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

21.30

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

23.15

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

21.00

Mélina à Paris / Η Μελίνα στο Παρίσι

1968, ντοκιμαντέρ, 16 mm, ασπρόμαυρη, 20΄

Εκπομπή για την εξορία και πώς διαδίδει τη μουσική του κυνηγημένου Μίκη.

Η Μελίνα Μερκούρη έχει μόλις φύγει από το μιούζικαλ «Ίλια ντάρλινγκ», που έπαιζε στο Μπροντγουέι και εγκαθίσταται στο Παρίσι, όπου επαναλαμβάνει, περιτριγυρισμένη από τους μουσικούς του Μίκη Θεοδωράκη, τα τραγούδια που της στέλνει κρυφά από την Ελλάδα ο Μίκης

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Raymond Grosjean
Μοντάζ: Dominique Colonna
Παραγωγή: ORTF

- ❖ Ταινία για το τηλεοπτικό μαγκαζίνο «Στην Αφίσα του Κόσμου» της Γαλλικής Τηλεόρασης (ORTF).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
22.15
ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
21.45

Mikis Théodorakis - George Moustaki: Nous sommes deux / Μίκης Θεοδωράκης - Ζορζ Μουστακί: Είμαστε δυο

1970, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 20΄
(2^η βερσιόν 15΄)

Τραγούδια της φυλακής, στο Παρίσι. Ο Μίκης, ελεύθερος πλέον, φεύγει από τη φυλακή του Ωρωπού και φτάνει στο Παρίσι με το αεροπλάνο του Ζ. Ζ. Σερβάν-Σερμπέρ. Το ίδιο βράδι, μαζί με τον Ζορζ Μουστακί, μεταφέρει στα γαλλικά τα τραγούδια που έγραψε στη φυλακή. Η κάμερα τους ακολουθεί. Πρόκειται για μια εξαιρετική στιγμή της ζωής των δυο καλλιτεχνών.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Raymond Grosjean
Μοντάζ: Dominique Colonna
Παραγωγή: ORTF

- ❖ Ταινία για το τηλεοπτικό μαγκαζίνο «Στην Αφίσα του Κόσμου» και τη σειρά «Τα Μπλουζ του 20^{ου} αιώνα» της Γαλλικής Τηλεόρασης (ORTF).

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
19.15
ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
21.15

Le Blues Entre les Dents / Μπλουζ με σφιγμένα δόντια

1972, φιλμ-ντοκιμαντέρ, 16 mm και 35 mm, έγχρωμη, 90΄

Η ταινία βασίζεται σε πραγματικά πρόσωπα, που δείχνουν «αποσπάσματα από τη ζωή τους» για την κάμερα, στο σπίτι τους στο Χάρλεμ και το Μπρονξ. Η «υπόθεση» παρατίθεται σε πλάνα γυρισμένα με ηλικιωμένους μουσικούς του μπλουζ. Οι διάλογοι είναι αυτοσχεδιασμένοι.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλεουτέρ

Φωτογραφία: Φώτης Μεσθεναίος

Μοντάζ: Dominique Colonna

Παραγωγή: Neyrac-Films, Paris

Ερμηνείες (στο Χάρλεμ): Amelia Cortez, Onike Lee, Roland Sanchez, Jimmy Huff, William L. Evans. Εμφανίζονται οι Bluesmen: B.B. King, Roosevelt Sykes, Robert Pete Williams, Mance Lipscom, Brownie McGhee, Sonny Terry, Walter "Furry" Lewis, Bukka White, Junior Wells, Buddy Guy, Jimmy Streeter και οι τραγουδιστές της αγροτικής φυλακής: Mack Maze, Robert Anderson, Joseph Johnson, James Adams Jr., Roger Chambers, John W. Allen

- ❖ Βραβείο Κριτικής στις Βρυξέλλες.
- ❖ Το νέο αντρόγυνο που εμφανίζεται στην ταινία έπαιξε στο θεατρικό έργο «Παραβάν» του Ζαν Ζενέ, που σκηνοθέτησε ο Μίνως Βολανάκης στο Μπρούκλιν.

ΤΡΙΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

23.15

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

23.15

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

22.00

En Remontant le Mississippi / Ανεβαίνοντας τον Μισισιπή

1973, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 2 X 52'

Από τη σκλαβιά, στις φυλακές του Νότου, στα γκέτο του Βορά. Πώς γεννήθηκαν τα μπλουζ και τι μηνύματα κρύβουν. Μια μελέτη σε βάθος για την ιστορία του μπλουζ. Τα τραγούδια που τραγουδούσαν οι σκλάβοι στην ώρα της δουλειάς τους, βρέθηκαν σε μια φυλακή του Τέξας.

Τα γυρίσματα έγιναν στο Τέξας, στη Λουιζιάνα, στη Γεωργία, στην Καλιφόρνια, στο Σικάγο, στο Μέμφις και στη Νέα Υόρκη, στη φυλακή Ricker's Island.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλεουτέρ

Φωτογραφία: Φώτης Μεσθεναίος

Μοντάζ: Dominique Colonna

Παραγωγή: ORTF-3

Ερμηνείες (μερικοί από τους μουσικούς): Μανς Λίπσκομπ, Ρόμπερτ Πίτ Ουίλιαμς, Φούρι Λιούις, Μπούκα Ουάιτ, Ρούσβελτ Σάικς, «Μπιγκ Μπόι» Κρούντουπ, Σούνι Τέρι, Μπ.Μπ. Κινγκ, κ.ά.

- ❖ «Ο κοινωνιολόγος Τσαρλς Κέιλ, η γυναίκα του οποίου έχει γράψει τη βιογραφία του Μάρκου Βαμβακάρη, στάθηκε πολύτιμος σύμβουλος».

P.M.

- ❖ Με την ταινία αυτή εγκαινιάστηκε το 3ο κανάλι της Γαλλικής Τηλεόρασης (ORTF-3) στις 3 Ιανουαρίου 1973.
- ❖ Μερικοί από τους μπλουζμέν της ταινίας χρησιμοποιήθηκαν στην μεγάλο μήκους φριζιόν-ντοκιμαντέρ του σκηνοθέτη «Μπλουζ με σφιγμένα δόντια».

ΤΡΙΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

21.00

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

22.00

Édith Piaf, Dix Minutes de Bonheur par Jour / Εντίθ Πιαφ – Δέκα λεπτά ευτυχίας την ημέρα

1974, ντοκιμαντέρ, 16 mm, ασπρόμαυρη, 52΄

Δέκα χρόνια μετά τον θάνατο της Εντίθ Πιαφ, ένα αφιέρωμα στο «σπουργιτάκι του Παρισιού» και στην πόλη της, το Παρίσι που χάνεται μαζί της. Ένα πορτρέτο με δυο πρόσωπα: αυτό της Πιάφ, έτσι όπως γράφτηκε στη μνήμη του παρισινού λαού, και αυτό του Παρισιού.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλεουτέρ
Φωτογραφία: Raymond Grosjean
Μοντάζ: Dominique Colonna
Παραγωγή: ORTF-3.

❖ *Ταινία για το τηλεοπτικό μαγκαζίνο «Μια χώρα, μια μουσική» του ORTF-3.*

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
23.00
ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
23.30

La Country Music ou La Nostalgie de l'Ouest / Η μουσική κάουντρι ή Η νοσταλγία της Δύσης

1974, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52΄

Η «σιωπηλή πλειοψηφία» των Αμερικανών ακούει τη «μουσική της υπαίθρου» (country-music) δηλαδή τις μπαλάντες των αγελαδάρηδων και τυχοδιωκτών που κατέκτησαν την Δύση δυο αιώνες πριν. Η παράδοση του western παραμένει ολοζώντανη και άφθαρτη.

Η ταινία γυρίστηκε τόσο στα απόμακρα, φτωχά ορεινά χωριά του Αρκάνσας, με τους τελευταίους «χίλιμπιλις», θεματοφύλακες των παραδόσεων του Φαρ-Ουέστ, όσο και στην λαμπερή Music-city των εκατομμυριούχων της country-music του Νάσβιλ.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλε-ουτέρ

Φωτογραφία: Frédéric Variot

Μοντάζ: Dominique Colonna

Παραγωγή: ORTF-3

- ❖ Ταινία για το τηλεοπτικό μαγκαζίνι «Μια χώρα, μια μουσική» του ORTF-3.

ΤΡΙΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

22.00

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

21.00

La Grèce ou Le Cri du Silence / Η Ελλάδα ή Η κραυγή της σιωπής

1974, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52΄

Σχετικά με την προέλευση της μουσικής του Μίκη Θεοδωράκη. Λίγο πριν από την πτώση της δικτατορίας των συνταγματαρχών, ο Ροβήρος Μανθούλης κινηματογραφεί συναυλίες του στη Γαλλία και ο Φώτης Μεσθεναίος κινηματογραφεί την ελληνική μουσική στην Ελλάδα, με οδηγίες που παίρνει δια τηλεφώνου από το Παρίσι.

- ❖ Ταινία για το τηλεοπτικό μαγκαζίνι «Μια χώρα, μια μουσική» του ORTF-3.

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

19.00

ΠΕΜΠΤΗ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

22.40

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

22.15

La Sicile, La Terre qui Perd son Sang / Σικελία, Η γη που αιμορραγεί

1975, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52΄

Ένας μεσογειακός λαός, κράμα Ελλήνων, Καρχηδονίων, Ιταλών, Αράβων, Ισπανών, Γάλλων, Γερμανών, κι ένας πολιτισμός αρχαίος και μεσαιωνικός, που διέρχεται ηρωικά το τελευταίο στάδιο της επιβίωσης του.

Ένα βλέμμα στη λίγο γνωστή Σικελία, ένα πορτρέτο του λαού της με τις ζωντανές του παραδόσεις: τραγούδια, θέατρο των «ruppí», «cantastoria» (αυτοί οι μοντέρνοι Όμηροι που διαιωνίζουν το μεσαιωνικό επικό τραγούδι: Orlando Furioso, Salvatore Giuliano) και διάφορα γεγονότα στη Σικελία.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλεουτέρ

Φωτογραφία: Frédéric Variot

Μοντάζ: Dominique Colonna

Παραγωγή: ORTF-3

❖ *Ταινία για το τηλεοπτικό μαγκαζίνο «Μια χώρα, μια μουσική» του ORTF-3.*

ΤΡΙΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

20.00

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

21.00

La France des Années Trente / Η Γαλλία στα χρόνια του '30

1975, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, (2 X 52')

Ενώ η Ευρώπη καίγεται, η Γαλλία τραγουδάει. Η χρυσή εποχή του γαλλικού τραγουδιού, σε παράλληλο μοντάζ με τους πολέμους, την εξάπλωση του φασισμού και του ναζισμού και την οικονομική κρίση.

Με τη βοήθεια τραγουδιών, που οι Γάλλοι τραγουδούσαν εκείνη την εποχή, διακρίνουμε το πορτρέτο της Γαλλίας, που φαίνεται ανέμελη, αν και «κυκλωμένη» από γεγονότα που θα αλλάξουν το πρόσωπο της Ευρώπης: άνοδος του ναζισμού, πόλεμος στην Ισπανία, εξάπλωση της χιτλερικής Γερμανίας. Με κορυφαίους τραγουδιστές και εικόνες της επικαιρότητας, όπως το κραχ του 1929, η επίσκεψη-αστραπή του Χίτλερ στο Παρίσι το 1940 κ.ά..

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλεουτέρ

Παραγωγή: TF-1

Ερμηνείες (τραγουδούν οι καλλιτέχνες): Μορίς Σεβαλιέ, Μιρέιγ, Ζαν Σαμπλόν, Σαρλ Τρενέ.

- ❖ Ανάμεσα στους κορυφαίους Γάλλους τραγουδιστές, εμφανίζεται και ο Σαρλ Τρενέ σε μια σπάνια συνέντευξή του.

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

21.00

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

22.30

Le Tango au Lever du Jour / Το τανγκό πεθαίνει την αυγή

1976, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52΄

Η παράλληλη ιστορία του τανγκό και του περονισμού, γυρισμένη στο Μπουένος Άιρες, μέσα στην άγρια εποχή της δικτατορίας και των Τουπαμάρος.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλε-ουτέρ

Φωτογραφία: Frédéric Variot

Μοντάζ: Dominique Colonna

Παραγωγή: TF-1

- ❖ Βραβείο Ποιότητας του Εθνικού Κέντρου Κινηματογράφου της Γαλλίας.
- ❖ Επίσημη εκπροσώπηση της Γαλλικής Τηλεόρασης στο Ευρωπαϊκό Prix Italia 1976.
- ❖ Ταινία για τη σειρά «Κόσμος χωρίς σύνορα» του TF-1.

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

23.30

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

20.00

Χίλια χρόνια πριν – Η εορτή των Καλέν- δων στο Βυζάντιο / Il y a Mille Ans – La Fête des Callendes

1976, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52΄

Ένα μιούζικαλ που αναβιώνει την βυζαντινή εορτή των Καλένδων, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς στην Κωνσταντινούπολη, όπως γίνονταν χίλια χρόνια πριν. Παίζουν πολλοί πρωταγωνιστές του κινηματογράφου και του θεάτρου.

Καλλιτεχνική και κινηματογραφική επί-

βλεψη: Ροβήρος Μανθούλης

Φωτογραφία: Αρης Σταύρου

Σενάριο: Ιάκωβος Καμπανέλης

Πρωτότυπη μουσική: Σταύρος Ξαρχάκος

Σκηνικά Κοστούμια: Βασίλης Φωτόπου-
λος

Θεατρική σκηνοθεσία: Γιώργος Μιχαηλί-
δης

Παραγωγή: ΕΡΤ και TF-1

Ερμηνείες: Κάτια Δανδουλάκη, Δέσπω

Διαμαντίδου, Βάσος Ανδρονίδης, Βασίλης

Τσιβιλίκας, Θανάσης Βέγγος και πολλοί

άλλοι. Επίσης εμφανίζονται 200 κομπάρ-
σοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

19.00

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

19.00

La Grèce: Les Rescapés de l'Histoire / Ελλάδα: Οι ναυαγοί της Ιστορίας

1977, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52'

Μια εσωστρεφής ταινία που ψάχνει την ταυτότητα του Έλληνα μετά από τη συρρίκνωση που υπέστη η Ελλάδα από την Μικρασιατική καταστροφή και τις εσωτερικές μεταναστεύσεις. Γυρισμένη κυρίως στη Μάνη και στα προάστια του Πειραιά και με την προσωπική και μουσική μαρτυρία του Διονύση Σαββόπουλου.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Frédéric Variot
Μοντάζ: Dominique Colonna
Παραγωγή: TF-1

❖ Ταινία για τη σειρά «Κόσμος χωρίς σύνορα» του TF-1.

ΠΕΜΠΤΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
20.00
ΠΕΜΠΤΗ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
23.40

Cuba: La Musique et la Vie / Κούβα: Η μουσική και η ζωή

1979, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52'

Η παλλόμενη καρδιά του Κουβανέζικου λαού. Η μουσική είναι η ψυχή της Κούβας και ο καλύτερος τρόπος να εξηγήσεις αυτήν τη χώρα και το λαό της.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης-Κλοντ Φλεουτέρ
Παραγωγή: TF-1

❖ Ταινία για τη σειρά «Κόσμος χωρίς σύνορα» του TF-1

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
24.00
ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
19.00

Le Cinéma du Réel / Ο κινηματογράφος του πραγματικού

1981, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 45΄

Μια ταινία-ντοκουμέντο για το «δημιουργικό ντοκιμαντέρ» και την ιστορία του: Φλάερτι, ο «κινηματογράφος-μάτι» του Βερτόβ, η βρετανική σχολή της δεκαετίας του '30, το σινεμά-βεριτέ στη Γαλλία τη δεκαετία του '50. Συνεντεύξεις με τους: Ζαν Ρους, Εντγκάρ Μορέν, Ανρί Στορκ, Γιόρις Ίβενς, Ναγκίσα Οσίμα κ.ά.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης, Anne Andrieux

Μοντάζ: Ροβήρος Μανθούλης, Olivier Guitton

Παραγωγή: FR-3

- ❖ Για τη σειρά «Κινηματογραφικές ματιές» της Anne Andrieux

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

19.00

ΤΡΙΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

19.00

Racines: Yannis Ritsos / Ρίζες: Γιάννης Ρίτσος

1985, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52΄

Ένα πορτρέτο της Ελλάδας από το 1936 έως το 1974, χαραγμένο από τη ζωή και την ποίηση του Γιάννη Ρίτσου, με τη συμμετοχή του ποιητή και του Μίκη Θεοδωράκη. Ανάγνωση ποιημάτων από τον Γιάννη Ρίτσο, γυρίσματα στη Μονεμβασιά και πλούσιο αρχαικό υλικό.

Η ταινία είναι παράλληλα και η ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας γιατί είναι συνυφασμένη με την ιστορία και την ποίηση του Ρίτσου.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης

Φωτογραφία: Βαγγέλης Πουλής

Μοντάζ: Dominique Colonna

Παραγωγή: TF-1 / SSR / RTBF / EPT-2

- ❖ Συμπαράγωγή τηλεοπτικών καναλιών από τέσσερις χώρες: Γαλλία (TF-1), Ελβετία (SSR), Βέλγιο (RTBF) και Ελλάδα (EPT-2).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

21.15

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

20.15

Les Blance sans le Blues / Τα λευκά μπλουζ

1986, ντοκιμαντέρ, 16 mm, ασπρόμαυρη, 15'

Εκπληκτικές φωνές λευκών μουσικών των μπλουζ.

Οι δυο και μόνοι λευκοί που τραγουδούν μπλουζ σαν τους μαύρους: Ο Τζον Μαγιάλ, στην Αγγλία και η Κάρεν Ντάλτον (με την εκπληκτική φωνή που θυμίζει την Μπίλι Χολιντέι) στην Αμερική. Σκέτη μουσική.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Παραγωγή: ORTF-3

- ❖ Ταινία για το τηλεοπτικό μαγκαζίνο «Στην Αφίσα του Κόσμου» Ταινία. Μια νεότερη βερσιόν παραγωγής του Ινστιτούτου Οπτικο-Ακουστικών Αρχείων της Γαλλικής Τηλεόρασης (INA) προβλήθηκε στη σειρά «Το μπλουζ του 20ου αιώνα».

ΤΡΙΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
23.00
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
23.00

Les Berceuses qui Réveillent / Τα νανουρίσματα που ξυπνούν

1986, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 15'

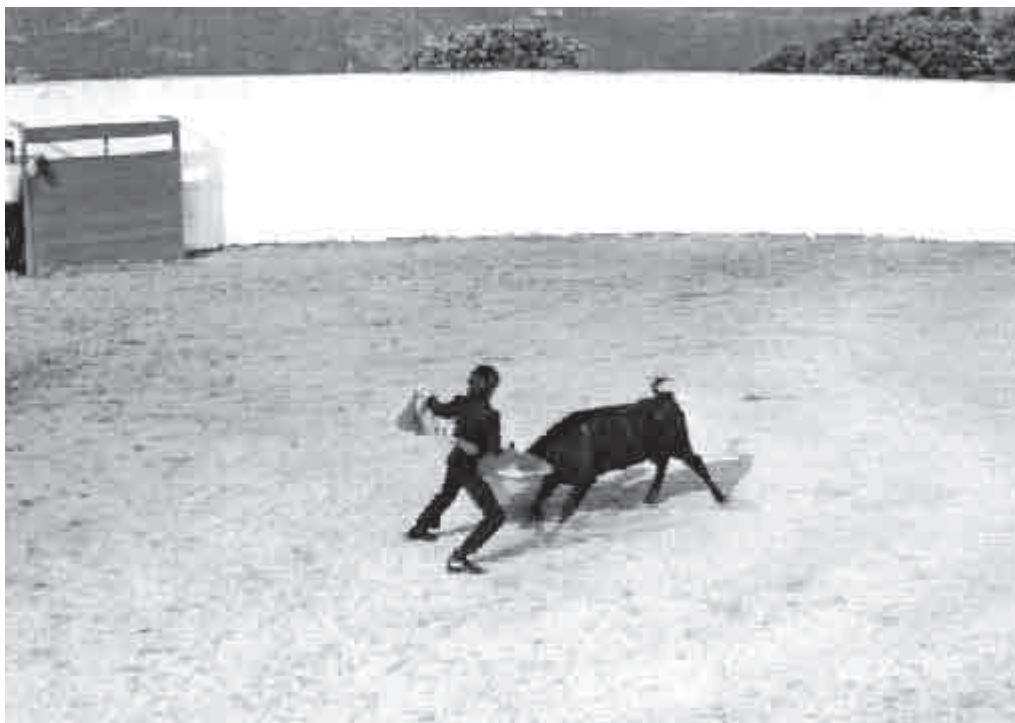
Μάριον Ουίλιαμς, Τζόαν Μπαέζ, Ρόζα Μπαλιστέρι. Οι γλυκές μελωδίες τους ψάχνουν να αφυπνίσουν τις συνειδήσεις του κόσμου.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Raymond Grosjean
Μοντάζ: Φρανσουάζ Μπονέρ
Παραγωγή: INA

- ❖ Ταινία για τη σειρά «Τα Μπλουζ του 20^{ου} αιώνα» της Γαλλικής Τηλεόρασης (ORTF)

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
19.00

Les Gitans: Les Parias de la Hongrie / Οι Τσιγγάνοι: Οι παρίες της Ουγγαρίας

1989, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 52΄

Για τους τσιγγάνους της Ουγγαρίας.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Patrice Marchetti
Ήχος: Jean-Louis Richet
Μοντάζ: Jean-Pierre Cressent
Παραγωγή: LA SEPT (ARTE) / FR-3

❖ Ταινία για τη σειρά «Οι Τσιγγάνοι» του FR-3 και του LA SEPT (ARTE)

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
20.00
ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
20.00

Les Gitans: Les Nouveaux Castellians / Οι Τσιγγάνοι: Οι νέοι Καστιλλιάνοι

1989, ντοκιμαντέρ, 16 mm, έγχρωμη, 67'

1492, μια μεγάλη ημερομηνία. Οι καθολικοί βασιλιάδες απελευθερώνουν την Ανδαλουσία από τους Άραβες, ο Κολόμβος ανακαλύπτει την Αμερική και οι Εβραίοι της Ισπανίας εκπατρίζονται στην Οθωμανική πλέον Κωνσταντινούπολη και Θεσσαλονίκη. Την ίδια εποχή, οι (Χριστιανοί πλέον) Τσιγγάνοι της Ελλάδας εκπατρίζονται στην Ανδαλουσία, όπου θα εξολοθρευτούν κατά 90% από την Ιερά Εξέταση. Επέζησαν όσοι δέχτηκαν να εγκατασταθούν στο χώρο που άδειασε από τους Άραβες. Από τα μοιρολόγια τους γεννήθηκε το φλαμένκο.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Patrice Marchetti
Ήχος: Jean-Louis Richet
Μοντάζ: Jean-Pierre Cressent
Παραγωγή: LA SEPT (ARTE) / FR-3

❖ Ταινία για τη σειρά «Οι Τσιγγάνοι» του FR-3 και του LA SEPT (ARTE)

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

21.15

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

21.15

Les Sahraouis en Attente / Οι Σαχραουί εν αναμονή

1990, ντοκιμαντέρ, Video High-8, έγχρωμη, 52'

Ένα ... παράνομο κράτος στα νότια της αλγερινής Σαχάρας. Κατοικείται από τους Σαραουί (ο πληθυσμός της Δυτικής Σαχάρας), οι οποίοι, εξ αιτίας του πολέμου στη πατρίδα τους, μετακινήθηκαν από την άλλη πλευρά των μαροκινών συνόρων και ζουν, βοηθούμενοι, μισοπαράνομα, μέσα σε μια προσωρινή «χώρα-κράτος», περιμένοντας το δημοψήφισμα που θα καθορίσει την τύχη της χώρας τους.

Η Δυτική Σαχάρα παραμένει ένα από τα άλυτα εθνικά προβλήματα που απασχολούν τον κόσμο (και τον ΟΗΕ). Όταν εγκαταλείφθηκε από την (αποικιοκρατική) Ισπανία, την κατέλαβε το Μαρόκο που την θεωρεί τμήμα του. Πρόκειται για ένα λαό που έχει εντελώς δίκη του ταυτότητα και πολέμησε για την ανεξαρτησία του και τη Δημοκρατία, με οδηγό το σοσιαλιστικών αρχών Πολισάριο. Η πλειοψηφία του, περίπου 200.000 άντρες, γυναίκες και παιδιά, κατέφυγαν πρόσφυγες στη Σαχάρα της Αλγερίας. Εκεί, με την ανοχή της Αλγερίας, έχουν ιδρύσει ένα «κράτος εν κράτει», μια άρτια οργανωμένη πόλη, με σχολεία, νοσοκομεία και κήπους μέσα στην έρημο, που διοικείται δημοκρατικά από το Πολισάριο, όπου δεν υπάρχουν τηλέφωνα, ταχυδρομεία και χρήματα. Μιλούν αραβικά, είναι μουσουλμάνοι χωρίς κανένα φανατισμό και χωρίς τζαμιά. Μαζί τους ζουν και μερικοί αιχμάλωτοι του Μαροκινού στρατού, εδώ και 30 χρόνια! Κι αυτό γιατί ο βασιλιάς Χασάν του Μαρόκου δεν τους δεχόταν επειδή είχαν πιαστεί αιχμάλωτοι και οι άνθρωποι αυτοί έχουν γεράσει...

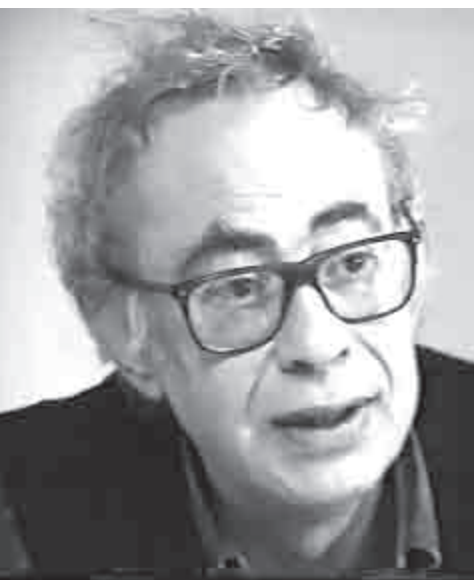
Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Stiphane Zapasnick
Μοντάζ: Ροβήρος Μανθούλης
Παραγωγή: FIFH / FFL-DM

- ❖ *Ταινία-έρευνα για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Συμπαράγωγή της Διεθνούς Ομοσπονδίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και του Ιδρύματος «Γαλλία, Ελευθερίες – Ντανιέλ Μιτεράν».*

ΤΡΙΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
19.00
ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
20.00

Vassilis Alexakis / Βασίλης Αλεξάκης

1994-1995, ντοκιμαντέρ, Video High-8, έγχρωμη, 52' (γαλλική βερσιόν) και 45' (ελληνική βερσιόν).

Πώς γράφεται ένα μυθιστόρημα και πώς το φαντάζεται ο σκηνοθέτης. Στην προκειμένη περίπτωση ο σκηνοθέτης κινηματογραφεί ένα μυθιστόρημα σε εξέλιξη και συγκεκριμένα το γράψιμο του βιβλίου *Η Μητρική Γλώσσα* του Βασίλη Αλεξάκη κατά τα διάφορα στάδια και το «συμπληρώνει» κινηματογραφικά.

Πρώτη ταινία-πilotος μιας σειράς που σκοπός της είναι να κινηματογραφηθεί ένας δημιουργός στην περίοδο που γράφει ένα μυθιστόρημα. Μια εμπειρία ντοκιμαντέρ-μυθοπλασίας, ένα «πρόσωπο με πρόσωπο» του δημιουργού του βιβλίου και του δημιουργού της ταινίας. Μεταξύ δυο περιόδων «γραφής μπροστά στην κάμερα», ο σκηνοθέτης ερευνά τον κόσμο του μυθιστορήματος και ξεσκεπάζει το μηχανισμό της δημιουργίας.

Σε συνεργασία με τους Κωνσταντίνο Μωριάτη και Πάνο Καραμπίνη.
Παραγωγή: Noema / Collectif YGREC Productions

- ❖ Ταινία για τη σειρά «Έξι δημιουργοί σε αναζήτηση προσώπων».

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
20.00
ΤΡΙΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
20.00

Χρόνια ερωτικά (Ελληνικά σινερομάντζα)

1995, ντοκιμαντέρ, BETA SP, έγχρωμη, 60'

40 χρόνια ερωτικής ζωής στη Ελλάδα σε 40 χρόνια ελληνικού σινεμά. Θέμα της ταινίας είναι η εξέλιξη των σχέσεων των ζευγαριών στην ελληνική κοινωνία τα τελευταία 40 χρόνια (1955-1995), όπως φαίνεται μέσα από τις κινηματογραφικές ταινίες της εποχής. Με αποσπάσματα, κυρίως, από τις εμπορικές ταινίες ή τουλάχιστον από τις πιο δημοφιλείς και με μερικές σύντομες συνεντεύξεις παραγωγών, σκηνοθετών και ηθοποιών (Γ. Δαλιανίδη, Γ. Ζερβός κ.ά.). Η ταινία είναι κοντολογίς και μια, μερική φυσικά, ιστορία του ελληνικού σινεμά.

Σε συνεργασία με τους Κωνσταντίνο Μωριάτη και Πάνο Καραμπίνη
Παραγωγή: YGREC Productions για το ΥΠΠΟ και το ΕΚΚ

- ❖ Η ταινία είναι παραγγελία του ελληνικού υπουργείου Πολιτισμού επ' ευκαιρία του γιορτασμού των 100 χρόνων του Κινηματογράφου.

ΠΕΜΠΤΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
19.00
ΤΡΙΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
21.00

Ο Ελληνικός εμφύλιος πόλεμος / La Guerre Civile Grecque

1997, ντοκιμαντέρ, BETA SP, έγχρωμη, 55΄

Μια αφήγηση συγκινητική και χωρίς παραχωρήσεις για μια από τις πιο ζοφερές περιόδους της νεότερης ελληνικής ιστορίας με συνεντεύξεις πρωταγωνιστών, ιστορικών κ.ά. Μιλούν οι: Μανώλης Γλέζος, Χαρίλαος Φλωράκης, στρατηγοί του Εθνικού Στρατού Κουμανάκος, Σοφοκλής Τζανετής, Κωνσταντίνος Κόρκας, αξιωματικοί του ΕΛΑΣ και του Δημοκρατικού Στρατού Βασίλης Βενετσανόπουλος, Αλέκος Παπαγεωργίου, Στέφανος Παπαγιάννης, αντάρτισσα Κατίνα Δημητρίου-Ψαριανού, Μάνος Ζαχαρίας, Φίλιππος Ηλιού, Βάσος Μαθιόπουλος, Αλέξανδρος Ζαούσης, Μάριος Πλωρίτης κ.ά.

Σε συνεργασία με τους Κωνσταντίνο Μωριάτη και Πάνο Καραμπίνη

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης

Αποσπάσματα από το φιλμ του Δημοκρατικού Στρατού «Η Αλήθεια για τα παιδιά της Ελλάδας» των Μάνου Ζαχαρία και Γιώργου Σεβαστίκογλου

Φωτογραφία: Γιάννης Έξαρχος

Ήχος: Παναγιώτης Κάβουρας

Μοντάζ: Brigitte Dorness

Μουσική: Λουκιανός Κηλαηδόνης

Documentalistes: Joan Yoshiwara (Washington), Antonio Cecchi (Ρώμη), Pavlos Pavlidis (Λονδίνο), Πάνος Καραμπίνης (Γαλλία, Ελλάδα)

Παραγωγή: NET / ARTE / YGREC Productions, Paris, με την υποστήριξη του EURIMAGES, του Γαλλικού Κέντρου Κινηματογράφου (CNC) και του Γαλλικού Υπουργείου Πολιτισμού

- ❖ Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στο Διεθνές Φεστιβάλ Τηλεοπτικών Προγραμμάτων (F.I.P.A.) του Μπιαρίτζ το 1997.
- ❖ Η εξάωρη βερσιόν «Βίοι Παράλληλοι του Εμφυλίου» πήρε το ετήσιο βραβείο καλύτερης εκπομπής πληροφόρησης στην Ελλάδα το 1997.
- ❖ Όταν η ταινία μεταδόθηκε για πρώτη φορά, η ΕΡΤ δέχτηκε περί τα 2.000 τηλεφωνήματα τηλεθεατών που ζητούσαν την επανάληψή της και (για πρώτη φορά στην ιστορία της ελληνικής τηλεόρασης) ξαναπαίχτηκε σε 3 μέρες.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

19.00

ΠΕΜΠΤΗ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

21.30

Η δικτατορία των Ελλήνων συνταγμα- ταρχών / La Dictature des Coloneles Grecs

1998, ντοκιμαντέρ, BETA, 55΄

Πώς και γιατί έγινε το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967. Με συνεντεύξεις πρωταγωνιστών του και Αμερικανών παραγόντων: Λεωνίδα Κύρκος, Γιάννης Ντεγιάννης (πρόεδρος του Δικαστηρίου στη δίκη της Χούντας), Στυλιανός Παττακός, Γουόλτερ Ροστόβ (σύμβουλος για θέματα Εθνικής Ασφάλειας του Προέδρου Τζόνσον, επικεφαλής της Επιτροπής 303 που είχε την ευθύνη των μυστικών επιχειρήσεων στο εξωτερικό), Τζον Φατσέας (πράκτορας της CIA στην Ελλάδα), Βασίλης Αλεξάκης, Τίτος Πατρίκιος, Κίττυ Αρσένη, Περικλής Κοροβέσης.

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
Φωτογραφία: Στέλιος Αποστολόπουλος
Μοντάζ: Δέσποινα Κονταργύρη
Παραγωγή: YGREC Productions, Paris για την ARTE σε συμπαραγωγή με την France-3 και την NET

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
20.00
ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
19.00

Η δική μου Γιάφα / Jaffa la Mienne

1998, ντοκιμαντέρ, BETA SP, 52΄

Η διασπορά των Παλαιστινίων που διώχτηκαν από την Γιάφα. Πενήντα χρόνια μετά από την αναγκαστική έξοδό τους, οι πρόσφυγες της Γιάφας επιστρέφουν δειλά-δειλά στην πόλη όπου γεννήθηκαν, για να δουν τον κήπο του σπιτιού τους, που σήμερα έχει δημευτεί, το σχολείο, το φαρμακείο και ό,τι έχει απομείνει από την παλιά τους γειτονιά, πριν ξαναγυρίσουν στην καινούρια τους πατρίδα...

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης, με βάση τις αφηγήσεις της Maryse Gargour
Φωτογραφία: Στέλιος Αποστολόπουλος
Ήχος: Γιώργος Χελιδονίδης
Μοντάζ: Κωνσταντίνος Μωριάτης
Παραγωγή: YGREC Productions, Paris

- ❖ Ένα ταξίδι στα χνάρια των αρχοντικών οικογενειών (Γκαργκούρ, Αρακιντζί) της ιστορικής πόλης, με μαρτυρίες από τρεις γενιές Γιαφιώτες και άγνωστα κινηματογραφικά αρχεία της προπολεμικής εποχής.
- ❖ Το φιλμ ανασυνθέτει ένα κόσμο ζωντανό και δραστήριο, αντιπροσωπευτικό μιας κοσμοπολίτικης κοινωνίας ελάχιστα γνωστής, που αποτελεί μέρος της ιστορικής Παλαιστίνης.

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
22.30
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
19.00

Lilly's Story

2002, μυθοπλασία, 35 mm, έγχρωμη, 130΄

Αυτή η ταινία διηγείται τις αλλόκοτες περιπέτειες μιας κοινότητας πολιτικών εξορίστων οι οποίοι έχοντας διαφύγει κατά καιρούς στο εξωτερικό, βρίσκονται διασπαρμένοι σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες περιπλανώμενοι «σε Ανατολή και Δύση» από τις δυο πλευρές ενός παράλογου «παραπετάσματος».

Σενάριο: Ροβήρος Μανθούλης
 Φωτογραφία: Νίκος Καβουκίδης
 Μουσική: Νίκος Μαμαγκάκης
 Μοντάζ: Γιώργος Χελιδονίδης
 Ήχος: Νίκος Παπαδημητρίου
 Μιξάζ: Κώστας Βαρυμποπιώτης
 Σκηνικά-Κοστούμια: Δώρα Λελούδα
 Παραγωγή: YGREC Productions, Paris

Ερμηνείες: Bruno Putzulu, Juliette Andrea, Γιώργος Βογιατζής, Μηνάς Χατζησάβας, Όλια Λαζαρίδου κ.ά. Guest star: Anna Galiena και Θανάσης Βέγγος.

- ❖ Επίσημη Συμμετοχή στο Φεστιβάλ Βενετίας 2002.
- ❖ «Το 1972 επρόκειτο να γυρίσω μια ταινία αμερικανικής παραγωγής με παραγωγό τον Ζυλ Ντασέν και πρωταγωνίστρια την Μελίνα, με τίτλο Lilly's Story. Μετά από ένα χρόνο προετοιμασίας, το γύρισμα ακυρώθηκε γιατί η μεν εταιρία διαλύθηκε ο δε Τσαουσέσκου απαγόρευσε το γύρισμα της που επρόκειτο να γίνει στη Ρουμανία. (Εκείνη την εποχή υπέγραψε ένα Σύμφωνο Φιλίας και Αμοιβαίας Εμπορικής Συνεργασίας με τον Παπαδόπουλο, επρόκειτο μάλιστα να επισκεφτεί την Ελλάδα στις 17 Νοέμβρη του 1973. Την επίσκεψη ματαίωσαν οι φοιτητές του Πολυτεχνείου...). Τις περιπέτειες εκείνης της εποχής περιγράφει η σημερινή ταινία, με τον ίδιο τίτλο». P.M.

ΠΕΜΠΤΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
 22.45
 ΠΕΜΠΤΗ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
 19.00
 ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
 23.00

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

ΠΕΜΠΤΗ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

- 19.00 Χρόνια ερωτικά (Ελληνικά σινερομάντζα), 52'
- 20.00 Ελλάδα: Οι ναυαγοί της ιστορίας, 52'
- 21.00 Ψηλά τα χέρια Χίτλερ!, 90'
- 22.45 Lilly's Story, 130'

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

- 19.00 Ο Ελληνικός Εμφύλιος Πόλεμος, 55'
- 20.00 Η δικτατορία των Ελλήνων συνταγματαρχών, 60'
- 21.15 Ρίζες: Γιάννης Ρίτσος, 52'
- 22.15 Η Μελίνα στο Παρίσι, 20'
- 23.00 Πρόσωπο με πρόσωπο, 90'

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

- 19.00 Ελλάδα ή Η κραυγή της σωπής, 52'
- 20.00 Λευκάδα, Νησί των ποιητών, 10'
- 20.15 Μια ταινία, μια ζωή: Ροβήρος Μανθούλης, 92'

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

- 19.00 Χίλια χρόνια πριν – Η εορτή των Καλένδων στο Βυζάντιο, 55'
- 20.00 Οι τσιγγάνοι: Οι παρίες της Ουγγαρίας, 58'
- 21.15 Οι τσιγγάνοι: Οι νέοι Καστιλιάνοι, 67'
- 22.30 Η δική μου Γιάφα, 52'
- 23.30 Το ταγκό πεθαίνει την αυγή, 52'

ΔΕΥΤΕΡΑ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

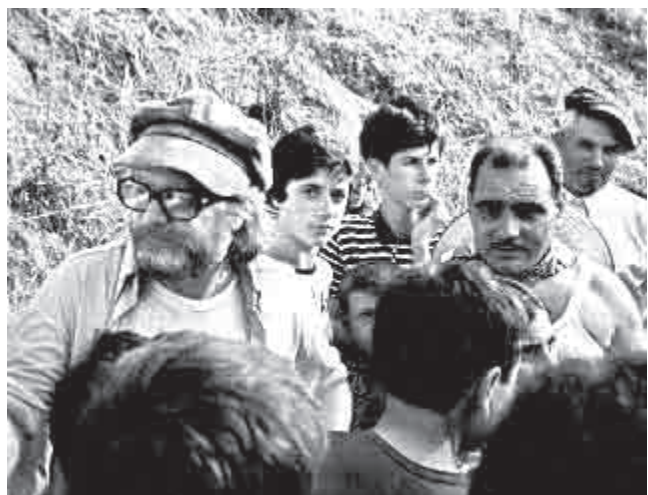
- 19.00 Ο Κινηματογράφος του Πραγματικού, 45'
- 20.00 Βασίλης Αλεξάκης, 52'
- 21.00 Η Γαλλία στα χρόνια του '30, 105'
- 23.00 Εντίθ Πιαφ – Δέκα λεπτά ευτυχίας την ημέρα, 52'
- 24.00 Κούβα: Η μουσική και η ζωή, 52'

ΤΡΙΤΗ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

- 19.00 Οι Σαχραουί εν αναμονή, 52'
- 20.00 Σικελία, Η γη που αιμοραγεί, 52'
- 21.00 Ανεβαίνοντας το Μισισιπή, 52'
- 22.00 Η μουσική κάουντρι ή Η νοσταλγία της Δύσης, 55'
- 23.00 Τα λευκά μπλουζ, 15'
- 23.15 Μπλουζ με σφιγμένα δόντια, 85'

ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Τα νανουρίσματα που ξυπνούν, 12'
- 19.15 Μίκης Θεοδωράκης - Ζορζ Μουστακί: Είμαστε δυο, 25'
- 19.45 Ψηλά τα χέρια Χίτλερ, 90'
- 21.30 Πρόσωπο με πρόσωπο, 90'
- 23.15 Μια ταινία, μια ζωή: Ροβήρος Μανθούλης, 92'

ΠΕΜΠΤΗ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Lilly's Story, 130'
- 21.30 Ο Ελληνικός Εμφύλιος Πόλεμος, 55'
- 22.40 Ελλάδα ή Η κραυγή της σιωπής, 52'
- 23.40 Ελλάδα: Οι ναυαγοί της ιστορίας, 52'

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Η δική μου Γιάφα, 52'
- 20.00 Το ταγκό πεθαίνει την αυγή, 52'
- 21.00 Η μουσική κάουντρι ή Η νοσταλγία της Δύσης, 55'
- 22.00 Ανεβαίνοντας το Μισισιπή, 52'
- 23.00 Τα λευκά μπλουζ, 15'
- 23.15 Μπλουζ με σφιγμένα δόντια, 85'

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Η δικτατορία των Ελλήνων συνταγματάρχων, 60'
- 20.15 Ρίζες: Γιάννης Ρίτσος, 52'
- 21.15 Μίκης Θεοδωράκης-Zορζ Μουστακί: Είμαστε δυο, 25'
- 21.45 Η Μελίνα στο Παρίσι, 20'
- 22.15 Ελλάδα ή Η κραυγή της σιωπής, 52'
- 23.15 Πρόσωπο με πρόσωπο, 90'

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Κούβα: η μουσική και η ζωή, 52'
- 20.00 Οι Σαχραοί εν αναμονή, 52'
- 21.00 Σικελία: Η γη που αιμορραγεί, 52'
- 22.00 Μπλουζ με σφιγμένα δόντια, 85'
- 23.30 Εντίθ Πιαφ – Δέκα λεπτά ευτυχίας την ημέρα, 52'

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Χίλια χρόνια πριν – Η εορτή των Καλένδων στο Βυζάντιο, 55'
- 20.00 Οι τσιγγάνοι: Οι παρίες της Ουγγαρίας, 58'
- 21.15 Οι τσιγγάνοι: Οι νέοι Καστιλλιάνοι, 67'
- 22.30 Η Γαλλία στα χρόνια του '30, 105'

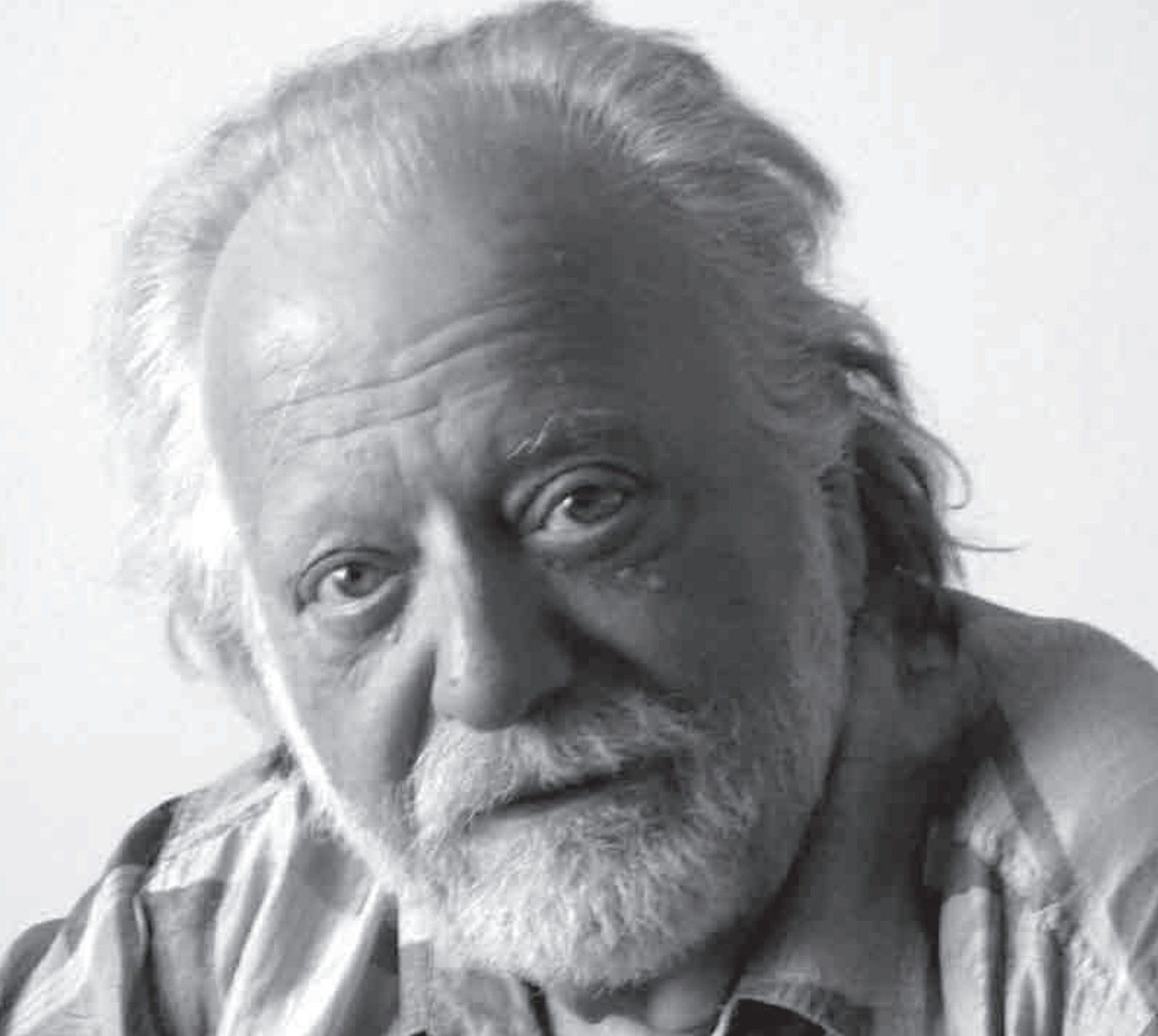
ΤΡΙΤΗ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Ο Κινηματογράφος του Πραγματικού, 45'
- 20.00 Βασίλης Αλεξάκης, 52'
- 21.00 Χρόνια ερωτικά (Ελληνικά σινερομάντζα), 52'
- 22.00 Μια ταινία, μια ζωή: Ροβήρος Μανθούλης, 92'
- 23.45 Λευκάδα, Νησί των ποιητών, 10'

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 19.00 Ψηλά τα χέρια Χίτλερ!, 90'
- 21.00 Πρόσωπο με πρόσωπο, 90'
- 23.00 Lilly's Story, 130'

Στον κινηματογράφο, τόσο η μυθοπλασία όσο και το ντοκιμαντέρ, είναι σκιές που κινούνται σ' έναν άσπρο τοίχο. Σ' ένα μόνο διαφέρουν: στο ντοκιμαντέρ, αν ο άνθρωπος που κινηματογραφούμε πεθάνει ξαφνικά στο γύρισμα, δεν μπορεί να αντικατασταθεί – άρα, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε πως ένα ζωντανό ντοκιμαντέρ είναι το αντίδοτο του θανάτου.

Ροβήρος Μανθούλης

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

26 Οκτωβρίου - 8 Νοεμβρίου 2006

Ciné ΦΙΛΙΠ (Δροσοπούλου & Θάσου 11 - Πλ. Αμερικής - Αθήνα)

Ρόδου 18 - Αθήνα
Τηλ.: 210-8664470
www.olympiafestival.gr

Δροσοπούλου & Θάσου 11
Πλ. Αμερικής - Αθήνα
Τηλ.: 210-8612476

